

# “HET GEHEIM VAN EEN GELUKKIG LEVEN IS LEREN LOSLATEN”

Met ‘Premonition’ en ‘White Noise: The Light’ lopen in de bioscoop twee prenten die draaien rond contacten tussen onze wereld der levenden en het hiernamaals. Geesten zijn blijkbaar in. Het Amerikaanse medium Rochelle Shapiro twijfelt alleszins niet aan hun bestaan: “Onze geliefden leven in een andere realiteit, een andere dimensie, maar ze blijven wel bij ons”, zegt zij. “Toevallig heb ik de gave om signalen uit die wereld op te vangen en daarmee wil ik mensen vooral helpen hun verdriet te dragen om diegenen die hun zijn ontvallen.”

Rochelle Shapiro woont en werkt in New York en heeft er een bloeiende praktijk als medium en helderziende. Dat talent erfde ze naar eigen zeggen van haar grootmoeder, die in de Russische gemeenschap van New York een gerespecteerde en veelbevrage vrouw was. Van haar leerde Rochelle als kind al hoe ze theeblaadjes moest lezen, hoe ze zich open kon stellen voor geesten, zodat die contact konden leggen met de geliefden die ze in dit ondermaanse hadden achtergelaten. Soms met niet meer dan een woord van liefde, een symbool, een glimlach, soms met boodschappen, waarschuwingen en voorspellingen.

Al die ervaringen verwerkte Rochelle in haar debuutboek, ‘Miriam het Medium’, een verhaal dat ten dele is gebaseerd op haar eigen leven: het medium Miriam worstelt met haar gave, haar huwelijk en haar tienerdochter en ze moet met zichzelf in het reine zien te komen om haar gezin te redden. Een meeslepend en niet van enige romantiek gespeend verhaal dat zich perfect tot verfilming zou lenen. “Wat er misschien van komt”, zegt Rochelle Shapiro.

**U schrijft columns in ‘The New York Times’, gedichten en korte verhalen. Waarom pas nu een boek en waarom geen echte autobiografie?**

**Rochelle Shapiro:** De stap naar romans is niet evident, het duurde even voor ik het aandurfde en er ook de tijd voor vond. Schrijven is immers een kwestie van discipline en concentratie. En waarom een roman? Omdat er al zoveel levensverhalen van mediums op de



Medium Rochelle Shapiro brengt nabestaanden in contact met overledenen.

markt zijn en ik het over meer wilde hebben dan enkel dat aspect van mijn leven, hoe wonderlijk dat ook mag zijn. Ik wilde meer dan mijn eigen verhaal vertellen, ik wilde iets creëren. En tegelijk een hommage brengen aan mijn grootmoeder en mijn ouders. Mijn dochter is een heel ander persoon dan het meisje in mijn boek, maar het klopt wel dat zij mijn gave niet erfde. Daardoor is mijn gave ook voor haar altijd een beetje vreemd gebleven. Iets wat ze respecteert maar waar ze weinig affiniteit mee heeft. Als ik puur bij mijn eigen leven was gebleven, had ik het verhaal ook niet zo mooi kunnen kaderen in de context van een familie verhaal. En dat wilde ik bewust doen: mensen doen inzien hoe belangrijk een gelukkig gezin, een samenhangende familie is. Te veel mensen zijn dat vergeten.

**Hoewel het gros van uw klanten u net**

**contacteert om iets te horen over familieleden.**

Terwijl men beter bij leven en welzijn zijn liefde met familieleden zou delen, hé! Mensen zouden elkaar tijdens dit leven moeten zeggen en laten voelen hoezeer ze van elkaar houden, hoe belangrijk ze voor elkaar zijn. Wat ik mijn klanten kan zeggen, is maar een tijdelijke troost. Het verdriet en het lijden van bijvoorbeeld ouders die hun kind hebben moeten afgeven, kan ook ik niet lenigen. Ik kan ze enkel aanwijzingen geven dat hun geliefden nog bij hen zijn en om hen geven, maar ik ben niet bij hen wanneer ze zich 's avonds in bed in slaap huilen. Hetgeen ik die mensen vertel, vervaagt, een boek blijft. Ik wilde iets tastbaars maken. Wat niet wegneemt dat ik elementen kan aandragen om de pijn te verzachten. Ik werd ooit gecontacteerd door een dame die treurde om haar vader. Hij was overleden en tijdens zijn leven had zijn dochter nooit het gevoel gehad dat ze met hem een echt contact had. Dat hij om haar gaf. Met wat ik zag, kon ik haar vertellen dat die man had geleden aan een milde vorm van autisme, waardoor hij dat soort gevoelens niet kon uiten. Dat opende haar ogen. En het vreemdste was nog, zo bleek achteraf, dat zij als begeleidster zelf met autistische kinderen werkte!

**Is het toeval dat zowel uw werk als medium als uw boek te maken hebben met afstand kunnen nemen? Als medium helpt u mensen hun geliefden uit handen te geven, het medium in uw boek moet**



**leren aanvaarden dat haar dochter een eigen leven uitbouwt en dat zij haar kind moet durven los te laten.**

Gek dat u dat opmerkt, want ik had dat zelf pas in de gaten toen ik de derde of vierde versie van het boek schreef. Ik ben mij er steeds meer van bewust dat het hele leven een continu proces is van loslaten: de afhankelijke relatie met je ouders, vervolgens de intiemste band met je eigen kinderen, dan het afstand nemen van levensverwachtingen, van ambities, van een toekomst die ooit eindeloos leek. Let wel: afstand nemen is niet opgeven. Het is integendeel steeds meer oog hebben voor de meest essentiële zaken van het leven. Mijn ervaring leert mij dat juist die mensen die de bekwaamheid hebben ontwikkeld om op de juiste moment afstand te nemen, uit handen te geven, de overlevers zijn: zij klampen zich niet krampachtig aan iets vast, raken niet gefrustreerd wanneer ze in hun verschillende levensstadia met verlies en afstand nemen worden geconfronteerd. Het je kun-

nen onthechten is een levenskunst. Ik zag dat goed bij mijn grootmoeder die als eerste migrantengeneratie in de Verenigde Staten arriveerde. Zij moest afstand doen van een heel leven, van een hele culturele achtergrond, van een manier van leven. Dat was voor haar als Russische de enige manier om hier in Amerika een nieuw, volwaardig leven op te bouwen zonder voortdurend door heimwee te worden verstikt. Zoals ik het nu vertel, klinkt het simpel, tot je er eens dieper over na begint te denken. Dat is het leven: afgeven en onthechting en het je tegelijk vol vertrouwen overgeven aan de levensstroom.

**Met die boodschappen van gene zijde is soms niet veel te doen: ze zijn enkel fragmentarisch van enige betekenis voor directe betrokkenen. Als die overledenen zo om ons bekommerd zijn, waarom leren ze ons dan niet pakweg zonder oorlog te leven?**

Als een geest via mij contact met iemand zoekt, is dat enkel om een teken te geven, niet om alles te veranderen.

Want alles heeft een betekenis, alles en iedereen speelt een rol. Toen sommigen op de ochtend van 9/11 naar hun werk in de Twin Towers vertrokken, gaf hun intuïtie hen te kennen dat er ‘iets’ te gebeuren stond. Sommige van die mensen telefoneerden tegen hun gewoonte in naar hun kinderen of andere geliefden, zomaar, als om afscheid te nemen. Die verhalen zijn genoegzaam bekend. Maar die intuïtie vertelde hun niet een dag te spijbelen en thuis te blijven. Waarom niet? Sommige mysteries zijn gewoonweg niet te verklaren en ik heb gezinszins de pretentie dat wel te kunnen. Laat staan dat ik de ambitie zou hebben de koers der dingen te veranderen. Meer zelfs: ik ontvang de informatie zo fragmentarisch dat ik er meestal zelf niets uit kan opmaken. Daarvoor heb ik de input nodig van de persoon die mij consulteert.

**In hoeverre is dat dan geen wishful thinking?**

Freud stelde dat mediums inspelen op de onbewuste verlangens van hun klan-

ten. Ik zou niet weten hoe ik dat zou moeten doen. Ik krijg beelden, hoor flarden van woorden of zinnen en breng die over, meer is er niet aan. Wat die betekenen, weet ik doorgaans niet. Ik vertelde een vrouw ooit dat ik een baby zag, en een roze dekentje. Die vrouw was verontwaardigd, want ze was door artsen als onvruchtbaar bestempeld. Bleek achteraf dat ze in verwachting was. Van een meisje, verzekerde ze me dolgelukkig aan de telefoon. Of die keer dat ik palen zag. Geen idee wat het wilde zeggen, tot de klant me vertelde dat hij bij een elektriciteitsmaatschappij werkt en dagelijks in palen klom om aan hoogspanningskabels te werken. Toen wist ik dat de boodschap die zou volgen wel degelijk voor hem was bestemd. Het niet zelf meteen alles kunnen verklaren, houdt mij nederig. Confronteert mij er telkens weer mee dat ik enkel de boodschapper ben, het doorgeefluik, een brug. Trouwens, niet alle boodschappen zijn altijd even zinnig. Ik had ooit een klant die leed aan obesitas. En nog geen klein beetje. Toen ze mij contacteerde, had ze juist de moed gevonden om daar iets aan te doen. Voor de zoveelste keer, trouwens. Haar overleden moeder spoorde haar via mij aan om voor Thanksgiving haar zus te bezoeken. En dat bleek geen goed idee, want het was juist die zus die haar telkens overhaalde om toch maar weer elke eetdiscipline te laten varen. Om maar te zeggen dat ook geesten niet alle wijsheid in pacht hebben. Echt, elke keer weer begin ik van nul. Iemand die een instrument leert bespelen, kan trainen in toonladders en technieken. Ik niet. Elke raadpleging is voor mij weer in het diepe springen. (lacht) Zonder zwembandjes.

**Uw hoofdpersonage krijgt een maffia-baas als klant. U schrijft dat u soms de zwakheden van een klant aanvoelt of ziet. Hoe moeilijk is het om iemand niet te veroordelen?**

Dikwijls is dat niet zo eenvoudig. Maar ik heb geleerd te accepteren zonder te veroordelen. Soms zie ik hoe iemand zich op een belachelijke manier aanstelt of zaken doet die echt niet door de beugel kunnen, en blijkt pas achteraf uit welk lijden, welk verdriet, welke onzekerheid zo'n gedrag soms is geboren. Je mag iemand niet veroordelen zonder hem echt te kennen, zonder te weten wat hem in het leven is overkomen en

wat hem drijft. Niet dat ik alles zomaar goedkeur, maar ik kan veelal wel begrip opbrengen voor mensen. (lacht) Vooral voor levende mensen. En soms is het ook wel grappig, hé, het boek staat vol van dergelijke anekdotes. Meestal stel ik mij gewoon niet veel vragen. Het gaat heel snel, zo'n input van informatie. Doorgaans krijg ik flitsende beelden door die te maken hebben met zaken die voor de geest belangrijk waren tijdens zijn aardse bestaan. Of hoor ik een woord, een zin, als op een slecht afgestelde radio. Of ik ervaar een bepaalde geur, bijvoorbeeld van bloemen waar de overledene van hield. Of ik krijg een specifiek gevoel: pijn, angst, eenzaamheid. Ik voer nooit hele gesprekken met geesten, meestal krijg ik enkel wat beelden of beeldfragmenten door. Het komt er dan op aan in interactie met de klant die stukjes in elkaar te puzzelen tot een geheel met een relevante betekenis. Het is een gave waar ik geen verdienste aan heb. Het is mij overkomen. Net zoals andere mensen andere specifieke gaven hebben. In de supermarkt kan mijn man perfect schatten voor hoeveel dollar andere mensen aan goederen in hun boodschappenkarretje hebben. Als ik dat discreet controleer, klopt het tot op de dollar. (lacht) Ik zou niet weten wat hij ermee moet, maar het is wél een talent! Eigenlijk schrijf ik een beetje zoals ik mijn mediumwerk doe: intuïtief schuif ik de verschillende elementen van mijn verhaal tot ik een soort verhelderende flash heb, een moment van diepe inspiratie, en alle stukjes op hun plaats vallen.

**Uw gave is ook niet altijd zo leuk, schrijft u.**

Omdat mensen mij zelden zien als een doodgewone vrouw, maar altijd als een medium aan wie ze per se de voor hun leven meest essentiële vragen willen stellen. Als ik een lezing geef en achteraf mijn boek signeer, willen de mensen liever een gratis sessie meesnoepen dan een handtekening in hun exemplaar van 'Miriam het Medium'. Ik was ooit te gast op het huwelijk van een klant wier bintenis ik had voorspeld. Ik was enkel gegaan na de strikte belofte dat ze niemand zou vertellen wat ik voor haar had betekend. Maar ze kon het niet laten. Tijdens de toast bedankte ze mij. Van toen af aan liet men mij geen seconde meer gerust. Tot op het toilet werd ik

achtervolgd door mensen die via mij overleden familieleden en vrienden wilden contacteren. Of die wilden weten hoe hun toekomst ervoor stond. En ooit was ik op een receptie waar nogal wat geleerden en intellectuelen te gast waren. Ik stond bij een groepje te praten en tijdens het gesprek liet iemand vallen wat mijn bezigheid was. Ik kon wel door de grond zinken. Ik kreeg meteen bakken sarcastische opmerkingen over me heen. Ik werd net niet als een bedriegster, een profiteur van hope-loze en verdrietige mensen bestempeld. Maar zij die mij publiekelijk het hardst hadden aangevallen, trachten me op een discretere plek wel tot een gratis sessie te bewegen. Het kan soms ook wel grappig zijn. Op een keer was ik op de vernissage van een tentoonstelling uitgenodigd. De artiest werkte in de stijl van Andy Warhol en het was de bedoeling dat ik met de geest van die overleden pop art-artiest contact zou opnemen. Maar toen ik arriveerde, bleek een neef van Andy Warhol, een christenfundamentalist, daartegen protest te hebben aangetekend: het zou tegen zijn geloof ingaan. Warhol zelf zou daar niet mee gezeten hebben, de organisatoren durfden het risico toch maar niet te nemen. Maar voor mij was het een betaalde avond zonder werk en met gratis hapjes en drankjes!

In elk geval wil ik verder gaan met schrijven. Niet meer over mijn gave, maar strikt vanuit mijn fantasie. Ik zou wel eens een fantasyverhaal willen schrijven, zo'n saga over koningen, prinsessen, tovenaars en trollen. En zien waar ik dan uitkom. Dat zou een welgekomen afwisseling zijn in mijn leven als medium want, eerlijk waar, de hele dag bezig zijn met informatiefragmentjes waar ik op mijn eentje geen betekenis aan kan geven, het is dikwijls alleen maar saai.

Tekst: Dominique Tracht



'Miriam het Medium',  
Rochelle Shapiro,  
Van Holkema &  
Warendorf, € 16,95